

De Monumenten *van de wielersport*

Milaan-San Remo

Ronde van Vlaanderen

Parijs-Roubaix

Luik-Bastenaken-Luik

Ronde van Lombardije

Inhoud

- 7 **Woord vooraf**
- 9 **Inleiding**
- 11 **Milaan-San Remo**
De betoverende
Alexandre Roos
- 45 **Ronde van Vlaanderen**
De ronde voor de gekken
Pierre Callewaert
- 69 **Parijs-Roubaix**
De laatst overblijvende vorm
van waanzin
Jean-Luc Gatellier
- 103 **Luik-Bastenaken-Luik**
Niet zomaar heen en terug!
Philippe Bouvet
- 131 **Ronde van Lombardije**
Het vijfde Monument
Guy Roger
- 153 **Palmaressen en cijfers**
van de Monumenten

Inleiding

Een bijzondere club

Dit is een verhaal van Belgen. En Italianen. En Fransen. In feite is het het verhaal van de wielersport.

Aanvankelijk waren er de klassiekers, eendagskoersen die voorbehouden waren aan de eersten die professioneel aan topsport deden: de wielrenners. Daarna kwamen de 'Grote Rondes': de Ronde van Frankrijk (1903), de Ronde van Italië (1909), de Ronde van Spanje (1935), die ontstonden op initiatief van sportkranten. Jarenlang bestonden eendagskoersen en wedstrijden van meerdere weken naast elkaar. Vroeg of laat werden ze allemaal gewonnen door de grootste kampioenen.

Vanaf de jaren 1990 verschenen de specialisten, profrenners zonder scrupules die zich toededen op wat ze het best konden. Twee manieren van wielrennen in feite. Maar ook twee manieren van organiseren. Naast de wereldbeker is er de UCI-kalender. De klassiekers zitten daartussenin, zonder dat ze ook maar iets aan grootsheid inboeten. Na een ingewikkelde pas de deux van enkele jaren kwamen de Internationale Wielervedstrijd (UCI) en de wedstrijdorganisatoren in 2011 tot de UCI Wereldkalender, de huidige kalender.

Net in die periode maakte het label Monumenten opgang, vermoedelijk omdat de wielersport in die onduidelijke jaren behoefte had aan een terugkeer naar de basis. Het enthousiasme van de Britten, die dol zijn op sportgeschiedenis, speelde daarbij ook een rol. Voortaan telt de UCI-kalender vijftien klassiekers, waaronder uiteraard ook de vijf Monumenten.

Die eervolle benaming institutionaliseert deze grand slam van de klassiekers meer dan ooit. Door ze te groeperen zijn het niet

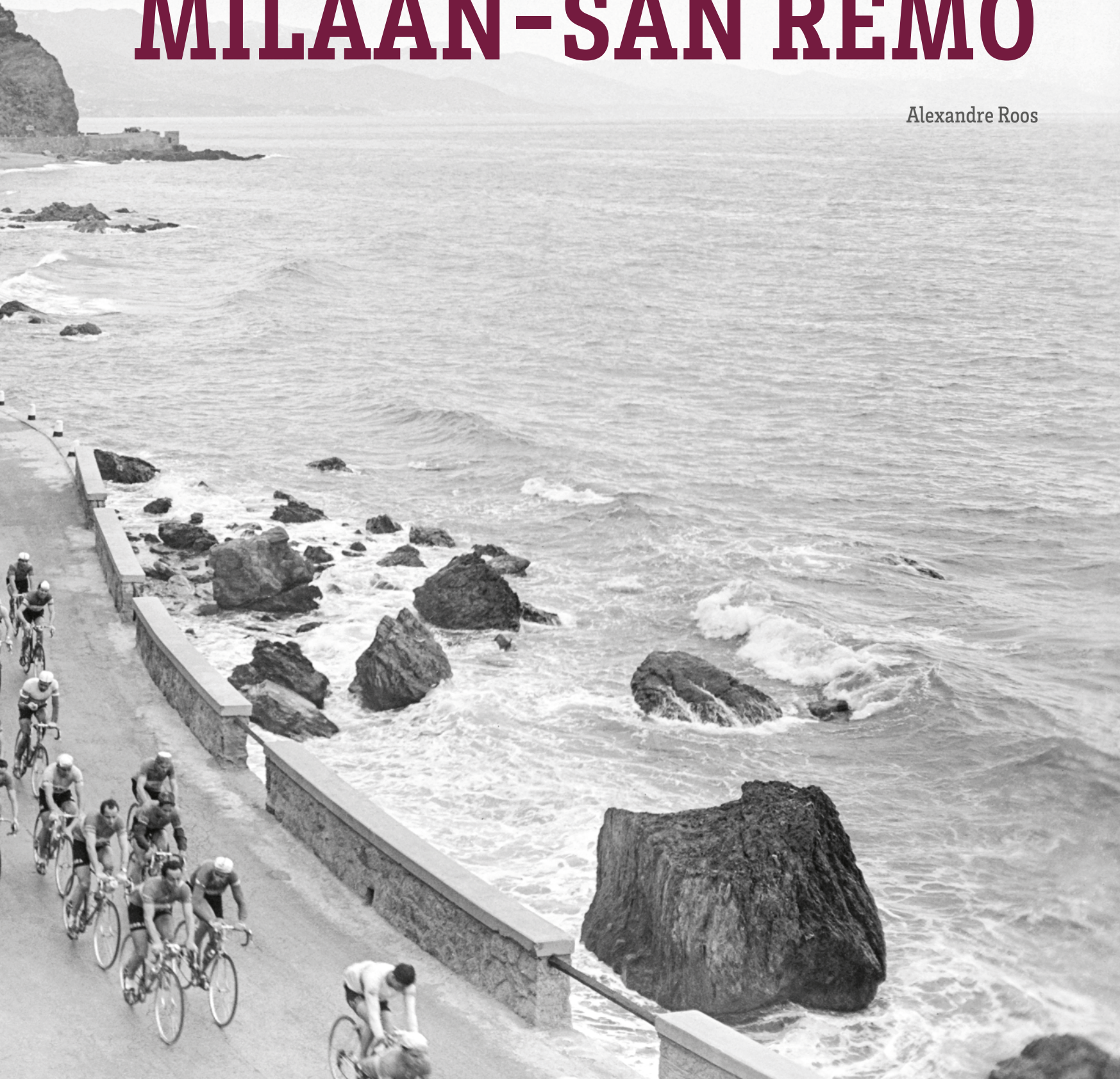
langer concurrenten die met elkaar willen wedijveren en elk een deel van de koek willen bemachtigen, maar complementaire partners die er meer prestige aan ontleen als ze zich profileren als vijf leden van een bijzondere club. Zo ziet de jeugdige Strade Bianche er een voordeel in om ook tot die exclusieve club te behoren, maar welke instantie of soevereine jury kan beslissen of hij het zesde Monument wordt? Alleen het verleden en de erelijst beslissen daarover.

Elk Monument kan zo in alle vrijheid zichzelf blijven, zonder angst om te moeten wijken voor de vier andere. Milaan-San Remo is de eerste van het seizoen met het langste traject (ongeveer 300 kilometer) en ideaal voor sprinters. De Ronde van Vlaanderen valt met zijn hellingen vooral in de smaak bij klimmers en punchers. Op de 50 kilometer aan kasseistroken van Parijs-Roubaix worden de wielrenners met het grootste uithoudingsvermogen uitgedaagd en moeten ze tegen een stootje kunnen. Niemand ontnemt Luik-Bastenaken-Luik – een atypische heen-en-terugwedstrijd tussen Waalse valleien (de meeste klassiekers worden tussen twee steden gereden) die allrounders bekroont – de titel La Doyenne (de 'oude dame') van de klassiekers. Door de situering op de kalender vormt de Ronde van Lombardije tussen de vallende bladeren de epiloog van het seizoen. Een orgelpunt, waarbij recent nog klimmers als Thibault Pinot (2018) en Tadej Pogacar (2021 en 2022) naam maakten dankzij de beklimming van de Madonna del Ghisallo en de Muur van Sormano met zijn 27%.

Alle profrenners weten het: je moet genieten van elke overwinning. Maar in de schemeravond van een carrière, bij het opmaken van de balans, blijven overwinningen in de Monumenten voor altijd unieke mijlpalen in de geschiedenis van hun sport.

MILAAAN-SAN REMO

Alexandre Roos

De betoverende

Deze Italiaanse klassieker wendt sinds 1907 al zijn listen aan, is ondefinieerbaar en ontembaar. Behalve voor Eddy Merckx, die zeven keer de eindzege behaalde in San Remo. Een verkenning van 300 kilometer parcours en 115 jaar geschiedenis.

Milaan-San Remo is een luchtspiegeling waarvan de contouren zinderen in het lichte waas dat opstijgt vanuit de vochtige, moerassige grond in de Povalakte rondom de Passo del Turchino. Een waas dat uiteindelijk ook de geest vertroebelt bij het naderen van de Poggio – daar waar de renners in hun vlucht menen dat de graal binnen handbereik is. Een gedachteflits die snel weggevaagd wordt in de eerste haarspeldbochten van de heuvel, dit paradijs van verloren illusies.

La Primavera zal altijd de meest intrigerende klassieker blijven, de meest ongrijpbare, en alleen al dat bijzondere karakter rechtvaardigt zijn plek in de lijst van Mo-

Fausto Coppi zal de editie van 1948 winnen.

Gino Bartali in 1949. Dit is het jaar van Coppi, maar de mooie Gino zal het jaar erna zegevieren.

1950, Via Roma. De 'Bartalisten' schreeuwen het uit! Gino Bartali verslaat Logli en Conte, en doet daarmee meer dan winnen: met deze vierde zege verslaat hij Coppi, die er 'slechts' drie op zijn conto schreef.

numenten. Geen enkele andere wedstrijd op de huidige kalender bestrijkt zo'n lang parcours: meer dan 300 kilometer. Dat is trouwens zo ongeveer zijn enige feitelijk onweerlegbare eigenschap, want voor de rest doen over deze koers veel meningen de ronde. Dit zou de makkelijkste zijn om uit te rijden, maar de moeilijkste om te winnen. Hij wordt beschouwd als een terrein voor sprinters, maar toch hebben zij al vaak naast de overwinning gegrepen. Eerlijk gezegd is Milaan-San Remo de meest onvoorspelbare van alle klassiekers. De teerling wordt geworpen boven op de Poggio, waar iedere renner bidt dat hij aan de juiste kant van de borstwering terecht komt